

Mitjans | Actualitzat el 30/11/2018 a les 13:47

«La nit dels Òscars» i el món de merda

«Si no estiguéssim envoltats de merda, "La nit dels Òscars" ja seria un programa notable. En aquests moments, doncs, és un programa imprescindible»



Oscar Dalmau i Òscar Andreu, presentadors de "La nit dels Òscars" | @OscarsTV3

Tal i com estan les coses, [La nit dels Òscars](https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/la-nit-dels-oscars/la-nit-dels-oscars-29112018/video/5802500/) és una molt bona notícia. Si no estiguéssim envoltats de merda per tot arreu segur que seria un programa diferent, potser acusaria més les pujades i baixades de tensió que a estones el torpedinen, potser acusaria d'una altra manera algun recurs no especialment inspirat -el personatge de la Montse enredant entre el públic- i la necessitat a vegades un punt excessiva de ritme, ritme, ritme i ritme. Repeteixo, això seria si no estiguéssim envoltats de merda.

Si no estiguéssim envoltats de merda per tot arreu, jo ara potser enumeraria algunes coses que potser no m'agraden prou del programa. Però com que estem envoltats de merda per tot arreu, no puc començar a esventrar un programa que fa de la intel·ligència la seva bandera irrenunciable i incorruptible.

És una bona notícia la mirada d'aquests dos i del seu equip cap al món. I és una bona notícia que al prime time de TV3 hi torni a haver un late show o un late

night o com es digui

Encara diria més, si no estiguéssim envoltats de merda, *La nit dels Òscars* ja seria un programa notable. En aquests moments, doncs, és un programa imprescindible. En efecte, és curiós i rellevant comprovar com la conjectura del present afecta i condiciona la recepció que fem de les coses, d'allò audiovisual, de les notícies i de com ens les expliquen, de la realitat que ens envolta. La realitat fètida i purulent, sí, la que cada dia tenim als informatius i als diaris. La que cadascú interpreta com vol i com més li convé. La que es deforma i es manipula d'acord amb els interessos dels que tenen la pela.

La realitat pestilent del Tribuna Suprem i els impostos bancaris. La realitat pestilent dels discursos racistes. De la ultradreta. Del tal Pablo Casado i del tal Borrell. Del tal Trump i dels tals de Vox. Són realitats del nostre present. No vull ni pensar amb les realitats del futur més immediat si això continua així. Acaba de començar el ball de garrotades. Compreneu que amb aquesta perspectiva, només es pot considerar una bona notícia que els Òscars ens presentin un colom que esnifa veces.

És una bona notícia la mirada d'aquests dos i del seu equip cap al món, la seva manera d'explicar-la. I és una bona notícia que al *prime time* de TV3 hi torni a haver un *late show* o un *late night* o com es digui. La personalitat i la força d'Òscar Dalmau i Òscar Andreu dona per això i per molt més. Dona per explicar el Brexit des de Magaluf, dona per disfressar-se de metges i cantar "Opi, opi, opi, a cagar el fonendoscopi" per a explicar-nos la vaga del sector sanitari amb una mala llet considerable. Dona per pitjar l'accelerador, per quedar-se descansat, per fotre-ho tot daltabaix.